

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT

SHARPSTON

föredraget den 14 juni 2007¹

1. I förevarande mål har domstolen tillfrågats om den beräkningsmetod som kommissionen använder för att fastställa storleken på de produktionsavgifter som syftar till att finansiera den gemensamma organisationen av marknaden för socker är giltig. Produktionsavgifterna är framför allt avsedda att spegla gemenskapens kostnad för exportbidrag, eller betalningar som under vissa omständigheter görs för att kompensera sockerproducenter för att världsmarknadspriserna på socker i allmänhet är lägre än det subventionerade gemenskapspriset. Ett antal sockerproducenter har ifrågasatt lagligheten i två aspekter av metoden för beräkning av produktionsavgifterna.

2. I det första ledet i den beräkningen skall den totala förlusten för ett visst regleringsår beräknas i början och slutet av detta regleringsår genom att det "överskott som kan exporteras" multipliceras med den beräknade "genomsnittliga förlusten" per ton.

3. Det "överskott som kan exporteras" definieras i huvudsak som sockerproduktionen minus kvantiteter som "avyttras för konsumtion inom gemenskapen". Det senare begreppet definieras i princip som totalt ingående sockerlager, sockerproduktion och sockerimport, minus totalt utgående sockerlager och exporterat socker. I exporterat socker ingår socker som exporterats i obearbetat skick och socker "som ingår i bearbetade exporterade produkter". De sökande sockerproducenterna anser, för det första, att socker som ingår i bearbetade exporterade produkter som inte omfattats av exportbidrag inte skall betraktas som socker "som ingår i bearbetade exporterade produkter" med avseende på denna beräkning.

4. Den "genomsnittliga förlusten" per ton definieras i princip som det totala bidragsbeloppet delat med det totala antal ton som omfattas av "exportåtaganden som gjorts" med avseende på det aktuella regleringsåret. I andra hand har sockerproducenterna (i motsättning till det första påståendet) gjort gällande att om socker "som ingår i

1 — Originalspråk: engelska.

bearbetade exporterade produkter” inbegriper allt socker, oberoende av om exportbidrag utgått eller inte, skall ”exportåtaganden som gjorts” på motsvarande sätt inbegripa all sockerexport, inklusive sådan som inte fått exportbidrag.

förordningen), som var tillämplig på regleringsåren 2001/2002–2005/2006.³

5. Det är ostridigt att det (åtminstone) främsta syftet med produktionsavgifterna är att sörja för att sockerproducenterna svarar för kostnaderna för att avyttra gemenskapens överproduktion. Sockerproducenterna anser att kommissionens beräkningsmetod leder till att de betalar mer än dessa kostnader.

7. Följande skäl⁴ i grundförordningen är relevanta:

Gemenskapsrätten

Grundförordningen

6. Den gemensamma organisationen av marknaden för socker reglerades vid den berörda tiden genom rådets förordning (EG) nr 1260/2001² (nedan kallad grund-

”(9) Skälen till att gemenskapen fortfarande tillämpar en ordning med produktionskvoter för socker, isoglukos och inulinsirap är i dagens läge fortfarande giltiga. Vissa ändringar av ordningen har emellertid gjorts mot bakgrund av den senaste tidens utveckling när det gäller produktionen och för att ge gemenskapen de möjligheter som behövs för att på ett rättvist men effektivt sätt sörja för att *producenterna själva får bära den fulla kostnaden för avsättning av det överskott som finns inom gemenskapen till följd av bristande balans mellan produktion och konsumtion* och för att gemenskapen skall kunna fullgöra de skyldigheter som följer av de avtal som slöts inom ramen för de

2 — Rådets förordning (EG) nr 1260/2001 av den 19 juni 2001 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EGT L 178, s. 1).

3 — Artikel 51. Regleringsåret löper från den 1 juli till den 30 juni (artikel 1.2 m). Följande regleringsår regleras genom rådets förordning (EG) nr 318/2006 av den 20 februari 2006 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EUT L 58, s. 1), genom vilken grundförordningen upphävs och ersätts.

4 — Jag har kursiverat de formuleringar i skälen som är av särskild betydelse.

multilaterala handelsförhandlingarna i Uruguayrundan

dena enligt avtalet^[5] med hänsyn tagen till de faktorer som är grundläggande för denna sektor i gemenskapen. *Det är lämpligt att behålla systemet med självfinansiering när det gäller produktionsavgifterna inom sektorn och ordningen med produktionskvoter.*

...

- (11) Den gemensamma organisationen av marknaden för socker grundar sig dels på principen att *producenterna har fullständigt finansiellt ansvar under varje regleringsår för de förluster som uppstår när den gemenskapsproduktion inom ramen för kvoterna som överstiger den interna efterfrågan måste avsättas* och dels på en ordning med pris- och avsättningsgarantier som varierar beroende på det individuella företagens produktionskvoter. Produktionskvoterna för socker fördelas till vart och ett av företagen på grundval av deras faktiska produktion under en viss referensperiod.
- (12) Eftersom åtagandena om minskat exportstöd har genomförts under övergångsperioden, är det lämpligt att bibehålla nuvarande baskvantiteter av socker och isoglukos samt kvoterna för inulin-sirap och föreskriva att de garantier som gäller för dessa produkter vid behov får anpassas för att på så sätt fullgöra åtagan-
- (13) Således säkerställs principen om finansiellt ansvar genom bidragen från producenterna, som tas ut i form av *en basproduktionsavgift på all produktion av A- och B-socker* men som är begränsad till 2 % av interventionspriset för vitsocker, samt av *en B-avgift som tas ut på produktionen av B-socker*, men som inte får vara högre än 37,5 % av samma pris. Under vissa omständigheter betalar isoglukosproducenterna och inulinsirapsproducenterna en del av dessa bidrag. *Dessa begränsningar gör det omöjligt att under ovannämnda omständigheter nå målet att varje enskilt regleringsår göra sockerproduktionen självfinansierande. En tilläggsavgift bör därför tas ut.*
- (14) *Tilläggsavgiften bör för att vara rättvis beräknas för vart och ett av företagen på grundval av dess bidrag till intäkterna*

5 — Det jordbruksavtal som är ett resultat av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan.

via de produktionsavgifter som företaget har betalat för regleringsåret i fråga. Det bör därför fastställas en koefficient för hela gemenskapen som med avseende på det aktuella regleringsåret representerar förhållandet mellan den sammanlagda förlust som konstaterats och de sammanlagda intäkter som härrör från de aktuella produktionsavgifterna. Det bör också fastställas bestämmelser om hur de som säljer sockerbeter och sockerrör skall bidra ekonomiskt till att eliminera den del av förlusten som för regleringsåret i fråga inte har täckts.

för att avyttra överskottsproduktion genom en produktionsavgift, som skall beräknas i enlighet med artikel 15 i grundförordningen. Det går inte att förstå artikel 15 rätt utan följande information.

- (15) Under vissa regleringsår kan omfattningen av de produktionskvoter som tilldelats de enskilda företagen inom sektorn för socker förorsaka att exportvolymen överstiger vad som fastställs i avtalet, beroende på konsumtion, produktion, import, storlek på lagren och övergångslagren samt på den förväntade genomsnittliga förlust som skall bäras genom självfinansiering. Således måste de garantier som följer av kvoterna kunna anpassas under varje regleringsår för att gemenskapen skall kunna fullgöra sina åtaganden.”

8. Enligt lagstiftningen skall således producenterna svara för gemenskapens kostnader⁶

6 — Den ”förlust” och de ”förluster” (och faktiskt även ”intäkter”) som avses i skälen syftar på gemenskapens finansiering av organisationen av marknaden, och inte på balansräkningen hos producenter, exportörer, etc.

9. I artikel 11.2 i grundförordningen fastställs en baskvantitet A och en baskvantitet B för samtliga sockerproducerande regioner i gemenskapen.⁷ Enligt artikel 11.1 skall medlemsstaterna inom sitt territorium tilldela en A-kvot och en B-kvot till varje socker-, isoglukos- eller inulinsirapsproducerande företag⁸ under regleringsåret 2000/2001. A- och B-kvoterna är föremål för

7 — Vilka inte nödvändigtvis sammanfaller med medlemsstaterna. Således gäller skilda kvoter för Frankrike å ena sidan och de franska utomeuropeiska departementen å andra sidan. Detsamma gäller i fråga om portugisiska fastlandet och den autonoma regionen Azorererna. Belgien och Luxemburg har gemensamma kvoter (till namnet tilldelade Belgisk-luxemburgska ekonomiska unionen).

8 — I den ursprungliga versionen av grundförordningen hänvisades till ”insulinsirap” i stället för ”inulinsirap”. Detta korrigerades genom en rättelse som offentliggjordes i EGT L 233, 2001, s. 58. Isoglukos och inulinsirap är flytande ersättningsprodukter för socker: se skäl 1 i grundförordningen. Mer detaljerade definitioner finns i artikel 1.2 c och d i grundförordningen.

olika stora produktionsavgifter.⁹ Eftersom målen vid domstolen endast gäller socker kommer jag i det följande bara att behandla den del av lagstiftningen som gäller den produkten.

10. Socker som produceras ett visst regleringsår utöver det berörda företags sammanlagda A- och B-kvoter, eller som produceras av ett företag som inte har någon kvot, betecknas som C-socker. C-socker får som allmän regel¹⁰ inte avsättas inom gemenskapen, utan skall exporteras i obearbetat skick och utan exportstöd före den 1 januari efter det aktuella regleringsårets utgång.¹¹

11. Förevarande mål gäller A- och B-socker som inte avsatts för konsumtion inom gemenskapen och som således avsatts genom export.

9 — A- och B-kvoterna infördes ursprungligen genom rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EGT L 177, s. 4; svensk specialutgåva, område 3, volym 13, s. 110). A-kvoten motsvarar konsumtion inom gemenskapen vars avsättning garanteras genom ett interventionspris (se punkt 12 nedan). B-kvoten är den kvantitet som produceras utöver A-kvoten utan att maximikvoten överskrids (A-kvoten multiplicerad med en koefficient). Den kan avsättas fritt, dock utan en interventionsprisgaranti, eller exporteras med exportstöd i form av exportbidrag.

10 — Med förbehåll för de undantag som anges i artiklarna 13.2 och 14.1, vilka inte är relevanta i förevarande mål.

11 — Artikel 13.1.

12. I grundförordningen fastställs ett interventionspris¹² och det krävs i huvudsak att ett interventionsorgan utses av varje sockerproducerande medlemsstat för att köpa in allt socker som framställts inom kvoten av betor och sockerrör som skördats inom gemenskapen.¹³

13. Vidare beviljas produktionsbidrag för varor med ursprung i medlemsstaterna eller från tredje land, som är i fri omsättning i medlemsstaterna och som används vid tillverkningen av vissa produkter inom den kemiska industrin. Produktionsbidragets storlek skall fastställas ”med hänsyn främst till de kostnader som användningen av importerat socker skulle medföra för den kemiska industrin vid upphandling på världsmarknaden”.¹⁴

14. I grundförordningen föreskrivs även att i den mån det är nödvändigt för att det skall vara möjligt att utan vidare förädling eller i form av förädlade varor enligt bilaga V exportera socker på grundval av priser på världsmarknaden, får skillnaden mellan dessa priser och priserna inom gemenskapen utjämnas genom exportbidrag.¹⁵ Exportbi-

12 — Artikel 2.

13 — Artikel 7.1.

14 — Artikel 7.3.

15 — Artikel 27.1. Omvänt innehåller artikel 33.1 föreskrifter om en exportavgift om världsmarknadspriset för socker är högre än interventionspriset. I praktiken ligger världsmarknadspriserna normalt under de stödda gemenskapspriserna.

dragen är således varken obligatoriska eller automatiska. De beviljas på begäran och mot uppvisande av motsvarande exportlicens.¹⁶

— Den beräknade totala förlusten skall således justeras före utgången av regleringsåret 2005/2006 på grundval av skillnaden mellan den faktiska totala förlusten (det faktiska sammanlagda överskott som kan exporteras multiplicerat med den genomsnittliga förlusten, beräknade enligt föregående strecksats) för regleringsåren 2001/2002–2005/2006 och totalsumman av de basproduktionsavgifter och B-avgifter som tagits ut (artikel 15.2).

15. I fråga om beräkningsmetoden för den i förevarande mål berörda produktionsavgiften föreskrivs i artikel 15¹⁷ i huvudsak följande:

— För det första uppskattas den totala förlusten eller den totala intäkten före utgången av det berörda regleringsåret genom att det ”överskott som kan exporteras” (beräknad produktion av A- och B-socker minus beräknad kvantitet som avyttras för konsumtion inom gemenskapen) multipliceras med den ”genomsnittliga förlust[en] eller intäkt[en]” per ton (skillnaden mellan det totala bidragsbeloppet och det totala avgiftsbeloppet¹⁸ delat med den totala kvantitet för vilken exportåtaganden gjorts det regleringsåret) (artikel 15.1).¹⁹

— Om ovannämnda beräkning resulterar i en beräknad total förlust, skall den förlusten divideras med den beräknade produktionen av A- och B-socker under det aktuella regleringsåret och det belopp som blir resultatet tas ut av de tillverkande företagen som en basproduktionsavgift, dock ej över ett belopp som kan fastställas med utgångspunkt från interventionspriset för vitsocker, för deras A- och B-socker (artikel 15.3).

— Om basproduktionsavgiften inte täcker den beräknade sammanlagda förlusten helt (på grund av taket), skall restbeloppet divideras med den beräknade produktionen av B-socker under det aktuella regleringsåret och tas ut som en B-avgift, även i detta fall med förbehåll för ett tak, av producenter av B-socker (artikel 15.4).

16 — Artikel 27.7.

17 — Artikel 15 återges i relevanta delar i bilagan till detta förslag till avgörande.

18 — Se fotnot 15.

19 — I lagstiftningen hänvisas till ”den totala förlusten eller den totala intäkten”. Eftersom världsmarknadspriserna emellertid normalt är lägre än gemenskapens interventionspris, är den siffran vanligen en förlust och inte en vinst. På den grunden och för att förenkla analysen så långt som möjligt kommer jag bara att hänvisa till förluster när jag beskriver beräkningen.

- Om effekten av de två taken är att det fortfarande är så att den beräknade sammanlagda förlusten för det aktuella regleringsåret sannolikt inte kommer att täckas av avgifterna, skall det andra taket höjas (artikel 15.5).
 - Förluster, som uppstår genom att produktionsbidrag beviljas enligt artikel 7.3,²⁰ skall räknas in i den sammanlagda förlust som avses i punkt 1 (artikel 15.6).
17. De två frågorna i förevarande mål gäller tolkningen av två av dessa begrepp: för det första huruvida det ”överskott som kan exporteras” bör beräknas med beaktande av socker som exporteras i form av bearbetade produkter som inte erhållit exportbidrag och för det andra om exportåtaganden skall inbegripa all export, inklusive export för vilken exportbidrag ej utgått.
18. Båda dessa begrepp behandlas mer ingående i tillämpningsförordningen till grundförordningen, som jag nu övergår till.

16. Således kan det konstateras att beräkningsmetoden för de sockerkvantiteter som avyttrats för konsumtion inom gemenskapen och de totala avgifterna för gjorda exportåtaganden direkt påverkar avgiftsbeloppet, eftersom i) den *sammanlagda förlusten* är bestämmande för produktionsavgiftens storlek, ii) den sammanlagda förlusten är resultatet av *det överskott som kan exporteras* och *den genomsnittliga förlusten*, iii) det överskott som kan exporteras beräknas på grundval av, bland annat, den *sockerkvantitet som avyttrats för konsumtion inom gemenskapen*, och (iv) den genomsnittliga förlusten påverkas av de *totala avgifterna för gjorda exportåtaganden*.

Tillämpningsförordningen

19. I artikel 15.8 i grundförordningen anges att detaljerade regler om tillämpningen av artikel 15 skall antas genom tillämpningsföreskrifter, som särskilt skall avse storleken på de avgifter som skall tas ut. På grundval av (bland annat) den bestämmelsen antog kommissionen förordning nr 314/2002 om tillämpningsföreskrifter för kvotsystemet inom sektorn för socker²¹ (nedan kallad tillämpningsförordningen).

20 — Socker som används inom den kemiska industrin: se punkt 13 ovan.

21 — Kommissionens förordning (EG) nr 314/2002 av den 20 februari 2002 om tillämpningsföreskrifter för kvotsystemet inom sektorn för socker (EGT L 50, s. 40), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 1140/2003 av den 27 juni 2003 (EUT L 160, s. 33).

20. Tillämpningsförelordningen innehåller (bland annat) föreskrifter om hur de beräknade sockerkvantiteter som avyttras för konsumtion inom gemenskapen, i den mening som avses i artikel 15.1 b och 15.2 a i grundförelordningen, skall fastställas och en definition av exportåtaganden som gjorts under det aktuella regleringsåret, i den mening som avses i artikel 15.1 d i grundförelordningen.

21. I artikel 6.4 i tillämpningsförelordningen i dess ändrade lydelse föreskrivs att de beräknade kvantiteter som saluförs för konsumtion inom gemenskapen är i) de sammanlagda kvantiteterna socker i lager vid regleringsårets början, socker producerat inom A- och B-kvoterna, socker importerat i obearbetat skick och socker som ingår i bearbetade importerade produkter, minus ii) de sammanlagda sockerkvantiteter som exporteras i obearbetat skick, socker som ingår i bearbetade exporterade produkter, socker i lager vid slutet av regleringsåret och (i huvudsak) socker som används inom den kemiska industrin.²² Den formuleringen tycks medföra att kvantiteterna i ii) inbegriper allt socker som ingår i bearbetade exporterade produkter, oberoende av om exportbidrag utgått för sockret.

22. I artikel 6.5 i tillämpningsförelordningen definieras "exportåtaganden som skall

uppfyllas under det aktuella regleringsåret" som, huvudsakligen, allt socker som skall exporteras i obearbetat skick med exportbidrag eller exportavgifter fastställda genom anbudsinfordran som öppnats för det regleringsåret eller på grundval av de exportlicenser som utfärdats under det regleringsåret och all förutsebar export av socker i form av bearbetade produkter med exportbidrag eller exportavgifter fastställda för det ändamålet under det regleringsåret, varvid sådana kvantiteter fördelas jämnt under regleringsåret.²³ Kommissionen tycks, åtminstone sedan år 2003, ha tolkat "exportåtaganden" i den mening som avses i artikel 6.5 så, att de inbegriper socker som skall exporteras med exportbidrag som *fastställts och de facto utgått*, och således inte socker som skall exporteras med exportbidrag som *fastställts men som inte de facto utgått*.

23. Resultatet av att inkludera allt socker som ingår i bearbetade exporterade produkter i det andra ledet av den beräkning som föreskrivs i artikel 6.4 i tillämpningsförelordningen är att de "beräknade kvantiteter som saluförs för konsumtion inom gemenskapen" är mindre än de skulle vara om allt socker som ingår i bearbetade exporterade produkter inte räknades in. Detta ökar i sin tur det "överskott som kan exporteras" och, slutligen, produktionsavgiftens storlek.

22 — Beträffande socker som används inom den kemiska industrin, se punkt 13 ovan. Artikel 6.4 i ändrad lydelse återges i sin helhet i bilagan till detta förslag till avgörande.

23 — Artikel 6.5 återges i sin helhet i bilagan till detta förslag till avgörande.

24. Det tycks förhålla sig så att effekten av den ökningen är väsentlig. Det är ostridigt i förevarande mål att sockerproducenter ofta²⁴ avstår från att söka exportbidrag för socker som ingår i bearbetade exporterade produkter. Det finns tydligen två huvudskäl till detta. För det första är det på grund av de vid ett visst tillfälle berörda kvantiteterna sällan värt besväret för producenten att fylla i och lämna in de handlingar som krävs. För det andra kan producenten, även när kvantiteterna i princip kan ge rätt till ett tillräckligt stort exportbidrag, anse att det är oproportionerligt svårt att lägga fram bevis för den exakta sockermängd som använts i den produkt som exportbidragets storlek är beroende av.

Bakgrunden i de nationella målen

26. I målen vid de hänskjutande domstolarna har sockerproducenter bestritt giltigheten av de produktionsavgifter som fastställts för regleringsåren 2001/2002, 2002/2003 och 2003/2004.

25. Produktionsavgifterna för regleringsåren 2001/2002, 2002/2003 och 2003/2004 fastställdes i förordningarna nr 1837/2002, 1762/2003 respektive 1775/2004.²⁵

24 — Sökanden i mål C-5/06 har, utan att detta ifrågasatts och på grundval av offentliggjorda siffror, förklarat att andelen uppgår till omkring 60 procent.

25 — Kommissionens förordning (EG) nr 1837/2002 av den 15 oktober 2002 om fastställande av produktionsavgifterna och koefficienten för tilläggsavgiften för regleringsåret 2001/2002 inom sockersektorn (EGT L 278, s. 13), kommissionens förordning (EG) nr 1762/2003 av den 7 oktober 2003 om fastställande av produktionsavgifter för socker under regleringsåret 2002/2003 (EUT L 254, s. 4) och kommissionens förordning (EG) nr 1775/2004 av den 14 oktober 2004 om fastställande av produktionsavgifter för socker under regleringsåret 2003/2004 (EUT L 316, s. 64).

Mål C-5/06 Jülich

27. I målet C-5/06, Jülich, har producenten i huvudsak gjort gällande att kommissionen när den fastställde de sockerkvantiteter som avyttras för konsumtion inom gemenskapen, vilka lades till grund för beräkningen av det överskott som kan exporteras, inte borde ha räknat in socker som exporterats från gemenskapen i form av bearbetade produkter för vilka exportbidrag inte utgått, eftersom den exporten inte medfört någon förlust för gemenskapens budget. Alternativt skulle kommissionen vid fastställelsen av den genomsnittliga förlusten per ton socker även ha inbegripit kvantiteter i fråga om vilka bidrag ej utgått. Det fanns inget objektivt skäl att beakta olika kvantiteter vid fastställelsen av det överskott som kan exporteras och den genomsnittliga förlusten per ton socker. Effekten var att avgifterna var högre än de faktiska kostnaderna för att täcka de förluster som hängde samman med exporten.

28. På grundval av de således beräknade produktionsavgifterna ålades Jülich att betala 7,3 miljoner euro för regleringsåret 2003/2004. Bolaget anser att den korrekta siffran är 3,7 miljoner euro. Bedömningen har därför ifrågasatts vid Finanzgericht Düsseldorf.

29. Den domstolen är osäker på huruvida kommissionens fastställelse av avgiftsnivåerna enligt förordning nr 1775/2004 är förenlig med artikel 15 i grundförordningen, till den del de sockerkvantiteter som exporterades i form av bearbetade produkter och i fråga om vilka exportbidrag inte betalades räknades in vid beräkningen av det överskott som kan exporteras.

30. Den hänskjutande domstolen har påpekat att syftet med uttaget av produktionsavgifterna, vilket framgår av skälen till grundförordningen, är att producenterna skall bära bördan av de kostnader som är förknippade med att avyttra den del av gemenskapens produktion som utgör ett överskott mot gemenskapens interna konsumtion. Denna princip om självfinansiering av avyttringskostnaderna har även erkänts av domstolen i dess rättspraxis hittills.²⁶ Det kunde tala för att tolka det ”överskott som kan exporteras”

i den mening som avses i artikel 15 i grundförordningen så, att det är nödvändigt att i de exportkvantiteter som används för att fastställa de ”kvantiteter som saluförs för konsumtion inom gemenskapen” endast inräkna de exporterade kvantiteter för vilka exportbidrag faktiskt har utgått under det berörda regleringsåret.

31. Vidare kan beräkningen av de produktionsavgifter som skall fastställas, såsom den genomförs av kommissionen, även strida mot proportionalitetsprincipen. Den principen innebär att åtgärder som vidtas genom gemenskapsbestämmelser skall vara ändamålsenliga för att uppnå det eftersträlvade målet och inte får gå längre än vad som är nödvändigt för att uppnå detta. Om ändamålet med produktionsavgifterna helt enkelt var att ålägga producenterna att svara för kostnaderna för att avsätta gemenskapens överskottsproduktion, skulle det gå längre än vad som är nödvändigt för att uppnå ändamålet att fastställa avgifterna utan att ta hänsyn till att exportbidrag endast utgått för en del av det socker som exporterats.

32. Om det enligt artikel 15 i grundförordningen, vid beräkningen av det överskott som kan exporteras, krävdes att endast de exporterade sockerkvantiteter i fråga om vilka exportbidrag faktiskt har utgått skall beaktas,

26 — Den hänskjutande domstolen har hänvisat till dom av den 22 januari 1986 i mål 250/84 Eridania (REG 1986, s. 117), punkt 19, och dom av den 21 februari 1991 i de förenade målen C-143/88 och C-92/89, Zuckerfabrik Süderdithmarschen (REG 1991, s. I-415), punkt 62.

skulle artikel 6.4 i tillämpningsförförordningen och förordning nr 1775/2004²⁷ vara ogiltiga.

skall beaktas vid beräkningen av det överskott som kan exporteras?

33. Om det emellertid enligt artikel 15 i grundförordningen, vid beräkningen av det överskott som kan exporteras, krävdes att samtliga exporterade sockerkvantiteter beaktades – oberoende av den omständigheten att exportbidrag inte har utgått i fråga om en andel av dessa kvantiteter – skulle frågan vara huruvida detsamma skall gälla vid beräkningen av den genomsnittliga förlusten per ton socker. Om domstolen skulle finna att kommissionens beräkning av den genomsnittliga förlusten per ton inte är förenlig med artikel 15 i grundförordningen, skulle förordning nr 1775/2004²⁸ vara ogiltig på den grunden.

2) Om den första frågan besvaras jakande: Är artikel 6.4 i [tillämpningsförförordningen] ogiltig?

3) Om den första frågan besvaras nekande: Skall artikel 15 i [grundförordningen] tolkas så, att all export skall beaktas vid såväl beräkningen av det överskott som kan exporteras som beräkningen av den genomsnittliga förlusten per ton socker, även om exportbidrag inte har beviljats för en del av denna export under det aktuella regleringsåret?

34. Finanzgericht Düsseldorf har således hänskjutit följande frågor för förhandsavgörande:

”1) Skall artikel 15 i [grundförordningen] tolkas så, att endast de exportkvantiteter av socker, isoglukos och inulinsirap för vilka exportbidrag faktiskt har beviljats

4) Om frågorna 1, 2 och 3 skall besvaras jakande: Är kommissionens förordning (EG) nr 1775/2004 av den 14 oktober 2004 om fastställande av produktionsavgifter för socker under regleringsåret 2003/2004 ogiltig?”

27 — Ovan fotnot 25.

28 — Ovan fotnot 25.

De förenade målen C-23/06–C-36/06 Saint-Louis Sucre m.fl.

35. I de förenade målen C-23/06–C-36/06, Saint-Louis Sucre m.fl. (nedan kallade de förenade målen Saint-Louis Sucre), ansåg producenterna att de betalat för höga produktionsavgifter för regleringsåren 2001/2002, 2002/2003 och 2003/2004. De ansökte om delvis återbetalning med hänvisning till att avgiften sedan år 2002 hade gett intäkter som överstigit det belopp som följer av en korrekt tillämpning av den berörda lagstiftningen, enligt vilken det endast föreskrivs ett system med självfinansiering från producenternas sida. Det beror i huvudsak på att en del av det socker som ingår i bearbetade exporterade produkter i praktiken inte föranleder exportbidrag och således inte heller några kostnader. Enligt tillämpningsförfordningen skall dock i beräkningen av det överskott som kan exporteras inkluderas transaktioner som inte ger upphov till bidrag, och således inte till några utgifter. Bolaget anser därför att kommissionen, genom att det exporterade bearbetade sockret, för vilket bidrag inte utgår, redovisas på olika sätt, genom att det, å ena sidan, tas med i det överskott som kan exporteras med finansiering, medan det, å andra sidan, inte tas med det i de kvantiteter som betecknas som aktuella "exportåtaganden" som ligger till grund för beräkningen av den "genomsnittliga förlusten", har fastställt en för hög avgift för de tre regleringsåren 2001–2002, 2002–2003 och 2003–2004 och att den inte har iakttagit målsättningen med självfinansiering som fastställts av rådet.

36. I andra hand och för det fall domstolen skulle finna att kommissionens tolkning av det överskott som kan exporteras är korrekt,

har producenterna förklarat att målsättningen med självfinansiering kräver att kommissionen i "exportåtagandena i fråga" inräknar socker som exporterats i form av bearbetade produkter som exporterats utan exportbidrag.

37. Tribunal de Grande Instance de Nanterre (regional domstol i Nanterre) har förklarat att den måste begära ett förhandsavgörande från domstolen eftersom giltigheten hos gemenskapslagstiftning har ifrågasatts. Den har noterat att parterna är eniga om att en sådan begäran behövs, eftersom tvistefrågorna även tagits upp i andra medlemsstater, varav flera, däribland Frankrike, har kritiserat den metod som används av förvaltningskommittén för att beräkna den totala förlust som skall täckas av produktionsavgiften.

38. Den har således hänskjutit följande frågor:

"1) Är artikel 6.4 i tillämpningsförfordningen och/eller tillämpningsförfordningarna nr 1837/2002, 1762/2003 och 1775/2004, ogiltiga med hänsyn till artikel 15 i [grundförfordningen] och med hänsyn till proportionalitetsprincipen, eftersom det i denna artikel inte föreskrivs, avseende beräkningen av produktionsavgiften, att

de kvantiteter socker som ingår i bearbetade produkter som exporterats utan att det för dessa utgått exportbidrag inte skall tas med i "det överskott som kan exporteras"?

Bedömning

Fastställelse av det överskott som kan exporteras

För det fall denna fråga besvaras nekande:

- 2) Är förordningarna (EG) nr 1837/2002, 1762/2003 och 1775/2004 ogiltiga, med hänsyn till [tillämpningsförordningen], artikel 15 i [grundförordningen] och principerna om likhet och proportionalitet, på grund av att det i dessa fastställs en produktionsavgift för socker som beräknas med utgångspunkt från en "genomsnittlig förlust" per exporterat ton, varvid de kvantiteter som exporterats utan att det utgått exportbidrag för dem inte beaktas, trots att samma kvantiteter ingår i det totala belopp som används för att beräkna den totala förlust som skall finansieras?"

39. Sökandena, den franska, den tyska och den grekiska regeringen samt kommissionen har inkommit med skriftliga yttranden och yttrat sig muntligen vid förhandlingen både i målet Jülich och i de förenade målen Saint Louis Sucre. Den italienska regeringen yttrade sig skriftligen i de förenade målen Saint Louis Sucre.

40. Den första frågan i såväl målet Jülich som de förenade målen Saint Louis Sucre är i princip huruvida artikel 15 i grundförordningen medför ett krav på att vid fastställelsen av det överskott som kan exporteras hänsyn endast skall tas till de exporterade kvantiteter i fråga om vilka exportbidrag faktiskt har utgått.

41. Det tycks vara ostridigt att följden av ett jakande svar på den frågan²⁹ är att artikel 6.4 i tillämpningsförordningen är ogiltig, eftersom effekten av den bestämmelsen är att hänsyn vid fastställelsen av det överskott som kan exporteras tas till alla exporterade kvantiteter oberoende av huruvida exportbidrag faktiskt har utgått. Frågan om ogiltigheten av artikel 6.4 tas upp som en andra fråga i målet Jülich och som en del av den första frågan i de förenade målen Saint Louis Sucre.

29 — Den första frågan i de förenade målen Saint-Louis Sucre är i själva verket formulerad så, att ett nekande svar har samma betydelse som ett jakande svar på den första frågan i målet Jülich. Eftersom det är lämpligt att behandla båda frågorna tillsammans kommer jag att omformulera dem till en fråga.

42. Om den första frågan i såväl målet Jülich som i de förenade målen Saint Louis Sucre (såsom de omformulerats ovan) besvaras jakande, blir effekten på motsvarande sätt att förordningarna nr 1837/2002, 1762/2003 och 1775/2004, i vilka storleken på produktionsavgiften fastställs i enlighet med bland annat artikel 6.4 i tillämpningsförordningen, i den omfattningen är ogiltiga. Frågan huruvida förordningarna nr 1837/2002, 1762/2003 och 1775/2004 är ogiltiga tas upp (beträffande förordning nr 1775/2004) som den fjärde frågan i målet Jülich och (beträffande alla tre förordningarna) som en del av den första frågan i de förenade målen Saint Louis Sucre.

43. Som bekant är den totala förlusten, som är bestämmande för produktionsavgiftens storlek, enligt artikel 15 i grundförordningen produkten av det överskott som kan exporteras och den genomsnittliga förlusten. Det överskott som kan exporteras beräknas på grundval av de sockerkvantiteter som saluförs för konsumtion inom gemenskapen. I artikel 6.4 i tillämpningsförordningen i dess ändrade lydelse föreskrivs att de kvantiteter som saluförs för konsumtion inom gemenskapen är i) de sammanlagda kvantiteterna socker i lager vid regleringsårets början, socker producerat inom A- och B-kvoterna, socker importerat i obearbetat skick och socker som ingår i bearbetade importerade produkter, minus ii) de sockerkvantiteter som exporteras i obearbetat skick, socker som ingår i bearbetade exporterade produkter, socker i lager vid slutet av regleringsåret och (i huvudsak) socker som används inom den kemiska industrin.

44. Det är ostridigt att begreppet socker ”som ingår i bearbetade exporterade produkter”, i den mening som avses i artikel 6.4 i dess ändrade lydelse, inbegriper allt socker som ingår i bearbetade exporterade produkter, även socker i fråga om vilket exportbidrag inte har utgått. Frågan är således om den tolkningen är förenlig med artikel 15 i grundförordningen.

45. Sökandena och den franska, den grekiska och den italienska regeringen har i huvudsak förklarat att i enlighet med artikel 15 i grundförordningen skall, vid fastställelsen av det överskott som kan exporteras, hänsyn endast tas till sådan export av socker som faktiskt föranlett en utbetalning av exportbidrag. Till stöd för sin ståndpunkt har parterna omväxlande åberopat, för det första, grundförordningens lydelse, systematik, bakgrund, syfte och det sätt på vilket den tolkats av domstolen och, för det andra, proportionalitetsprincipen.

46. Den tyska regeringen och kommissionen har intagit motsatt ståndpunkt.

47. Den tyska regeringen grundar sin uppfattning på lydelsen av såväl artikel 15 i grundförordningen som artikel 6.4 i tillämpningsförordningen och syftet med produktionsavgiften, som bland annat är att

påverka sockerproduktionen och stabilisera marknaden.³⁰

förlusten” ökas artificiellt och att produktionsavgifterna därmed blir högre. I det senare fallet skulle den tydliga lydelsen av bestämmelsen leda till den omvända slutsatsen, nämligen att i detta skede av beräkningen fastställs endast vad som exporteras.

48. Kommissionen anser att den med hänsyn till grundförordningen inte har något annat val än att vid beräkningen av det överskott som kan exporteras beakta all export, inklusive sådan som inte har omfattats av exportbidrag. Det synsättet är logiskt eftersom det överskott som kan exporteras måste inbegripa alla kvantiteter som avyttras inom ramen för gemenskapsåtgärder, oberoende av om de faktiskt exporterats. Konsumtionen inom gemenskapen skulle dessutom över-skattas om vissa exporterade kvantiteter inte beaktades.

50. Enligt min uppfattning är den senare ståndpunkten missvisande. Beräkningen finns inte i lagstiftningen som en lingvistisk övning. Den utgör ett led i fastställelsen av om det föreligger en *sammanlagd förlust*. Som Jülich har gjort gällande är begreppet ”sammanlagd förlust” i artikel 15.1 e hierarkiskt överordnat de underordnade begreppen ”det överskott som kan exporteras” och ”den genomsnittliga förlusten” och skall därmed färga tolkningen av de senare begreppen. I händelse av en sammanlagd förlust beräknas produktionsavgiften med direkt och omedelbar hänvisning till denna och tas ut av sockerproducenterna till en sådan nivå att de bär hela förlusten (med förbehåll för ett tak).

49. Jag anser att frågan i princip är huruvida man utgår från ett vidare perspektiv och ser till beräkningens slutliga syfte eller ett snävare, och ser till de enskilda komponenterna i beräkningen. I det första fallet tycks självfinansieringsmålet tala för att man endast skall beakta socker som ingår i bearbetade exporterade produkter, för vilka exportbidrag har sökts och betalats. Annars blir konsekvensen att den ”sammanlagda

51. Principen om producentansvar infördes genom förordning nr 1785/1981.³¹ Domstolen förklarade i domen i målet Eridania³² att innan den förordningen antogs tillämpades ett gemenskapssystem för finansiering av kostnaderna för att avsätta överskott. Enligt det tidigare systemet bars dessa kostnader inom vissa gränser av producenterna som kollektiv genom en

30 — Den tyska regeringen har hänvisat till domen i målet Eridania (ovan fotnot 26), punkt 19.

31 — Ovan fotnot 9.

32 — Ovan fotnot 26.

produktionsavgift, medan återstoden belastade gemenskapens budget. Genom förordning nr 1785/1981 infördes det system som ligger till grund för den nuvarande ordningen. Det elfte skälet i förordning nr 1785/1981 är till sin lydelse i själva verket i princip identiskt med skäl 9 i grundförordningen.

på grundval av konsumtionen inom gemenskapen, medan de avgifter som skulle tas ut av enskilda företag beräknades på grundval av deras faktiska produktion under referensperioden.

52. Det skälet, tillsammans med de övriga skälen i punkt 7 ovan, visar enligt min uppfattning tydligt att det övergripande syftet med produktionsavgiften, inom ramen för det system som tillämpades efter år 1981, är att säkerställa att producenterna bär kostnaden för att avsätta överskottsproduktionen.

55. Domstolen underkände det argumentet. I sin dom förklarade den att "kvotssystemet ... innehåller föreskrifter om avsättning till garanterade priser av bestämda kvantiteter genom ett system för finansiering av avsättningskostnaderna, som samtliga producenter svarar gemensamt för. Finansieringssystemet är utformat så att A-kvoten, som motsvarar den interna konsumtionen, endast belastas med en minimiavgift, medan B-kvoten, som huvudsakligen går till export, är föremål för en mycket högre avgift för att finansiera de nödvändiga bidragen och samtidigt avhålla från produktion"³³.

53. I skäl 11 i grundförordningen hänvisas vidare till principen att producenterna har fullständigt finansiellt ansvar för *de förluster som uppstår under varje regleringsår*. Detta stärker uppfattningen att det är fråga om verkliga förluster.

54. I domen i målet Eridania tillfrågades domstolen om produktionsavgiften stod i strid med diskrimineringsförbudet eftersom de sammanlagda avgifterna i samband med finansieringen av kvotssystemet beräknades

56. Det uttalandet har citerats av den hänskjutande domstolen i målet Jülich och av den tyska regeringen i båda målen för att visa att syftet med produktionsavgiften inte bara är att producenterna skall svara för avsättningskostnaderna, utan även att avhålla från produktion.

33 — Punkt 19 (min kursivering).

57. Jag anser dock att domstolens formulering tveklöst överensstämmer med tanken att huvudsyftet är att öppna självfinansiering från producenternas sida.

58. Det framgår även av systematiken i artikel 15 i grundförordningen att huvudsyftet är självfinansiering. I artikel 15.3 föreskrivs att basproduktionsavgiften skall fastställas genom att den beräknade totala förlusten delas med den beräknade produktionen av A- och B-socker under det aktuella regleringsåret, med förbehåll för ett tak.³⁴ Om den på det sättet beräknade produktionsavgiften emellertid ”inte helt täcker den sammanlagda förlust[en]”, föreskrivs i artikel 15.4 att ytterligare en avgift på produktionen av B-socker skall beräknas, även den med förbehåll för ett tak.³⁵ Om det visar sig att den beräknade totala förlusten på grund av de två taken ”sannolikt inte kommer att täckas av intäkterna från dessa avgifter”, innehåller artikel 15.5 föreskrifter om ytterligare justeringar, med förbehåll för ännu ett tak.³⁶

59. Den tolkningen stöds vidare av hur produktionsbidrag för socker som används i den kemiska industrin behandlas i grundför-

ordningen.³⁷ Enligt artikel 15.6 skall *förluster som uppstår genom att det beviljas sådana bidrag* räknas in i den sammanlagda förlust som avses i punkt 1 e. Produktionsbidrag räknas således endast in när de faktiskt har beviljats.

60. Vidare anser jag att redan det faktum att produktionsavgiften innebär att producenterna åläggs bördan att finansiera kostnaderna för att subventionera exporten av överskottsproduktionen avhåller från produktion. Enbart det faktum att produktionsavgifterna, om det förhåller sig på det sättet, avhåller från produktion utöver gemenskapens konsumtion är på intet sätt oförenligt med att avgifternas huvudsyfte är att finansiera exportbidrag och följaktligen med idén att de skall beräknas så att producenterna inte betalar mer än vad som krävs för det ändamålet.

61. Jag anser att det enda övertygande argumentet mot den tolkning som jag förordar är att det innebär att man betraktar socker som ingår i bearbetade exporterade produkter som inte erhållit exportbidrag

34 — I fråga om socker, 2 procent av interventionspriset för vitsocker.

35 — 30 procent av interventionspriset för vitsocker.

36 — 37,5 procent av interventionspriset för vitsocker.

37 — I enlighet med artikel 7.3, se punkt 36 ovan.

som socker som ”avyttras för konsumtion inom gemenskapen” i den mening som avses i artikel 15.1 b i grundförordningen. Det är naturligtvis inte den naturliga betydelsen av den formuleringen.

62. Det bör dock påminnas om att begreppet ”socker ... som avyttras för konsumtion inom gemenskapen” inte har någon självständig betydelse. Det är bara en beteckning som getts ett mellanled i beräkningen av det ”överskott som kan exporteras”. Den betydelse som beteckningen normalt kan anses ha i andra sammanhang är därför inte särskilt viktig.

63. Om det emellertid skulle anses avgörande att ge formuleringen ”socker ... som avyttras för konsumtion inom gemenskapen” en innebörd som är förenlig med det vidare sammanhanget, anser jag att det är möjligt. Lösningen är som jag ser det att betrakta socker som exporteras utan kostnader för gemenskapen – inklusive socker som ingår i bearbetade exporterade produkter som inte erhållit exportbidrag – som likvärdigt med socker som avyttras för konsumtion inom gemenskapen. Jag anser att den – visserligen något konstruerade – tolkningen är

nödvändig för att mer generellt tolka lagstiftningen så att den speglar målsättningarna.³⁸

64. I de förenade målen Saint Louis Sucre har kommissionen hänvisat till rättspraxis enligt vilken gemenskapslagstiftaren på den gemensamma jordbrukspolitikens område har ett stort utrymme för skönsässig bedömning som motsvarar det politiska ansvar som tilldelats lagstiftaren enligt artiklarna 34–37 EG. Följaktligen skall domstolens kontroll begränsas till en prövning av huruvida åtgärden i fråga är behäftad med ett uppenbart fel eller innebär ett maktmissbruk, eller om myndigheten klart har överskridit gränserna för sitt handlingsutrymme.³⁹

65. Domstolen har visserligen uttalat sig på detta sätt. Det innebär dock inte att gemenskapslagstiftaren har *carte blanche* inom jordbrukssektorn. Domstolen har inte undantagit institutionernas utövning av det stora utrymmet för skönsässig bedömning från rättslig prövning. Om den granskningen skall vara meningsfull måste det vara möjligt för domstolen att ingripa när beräkningsmetoden för en produktionsavgift

38 — Ett alternativ vore att betrakta den ursprungliga bearbetningen av socker till bearbetade produkter som avyttring av det sockret inom gemenskapen, men att sedan begränsa den tolkningen så att när exportbidrag utbetalas för det socker som används vid bearbetningen utgör denna när allt kommer omkring inte avyttring inom gemenskapen. Den tolkningen ter sig enligt min mening mer konstruerad, och därför mindre tilltalande, än den tolkning jag föreslår.

39 — Dom av den 12 juli 2001 i mål C-189/01, Jippes (REG 2001, s. I-5689), punkt 80.

vars syfte är att producenterna skall svara för gemenskapens kostnader för att avyttra överskottsproduktion, som i förevarande fall, uppenbarligen leder till ett överuttag och därmed lägger en oproportionell börda på producenterna.

har utgått, eller om export där exportbidrag inte har utgått tvärtom skall utelämnas vid beräkningen.

66. Jag anser därför att vid beräkningen av det överskott som kan exporteras skall endast exporterade sockerkvantiteter som faktiskt erhållit exportbidrag beaktas.

67. Det är klarlagt att artikel 6.4 i tillämpningsförordningen inte motsvarar den tolkningen. Av detta följer att bestämmelsen samt förordningarna nr 1837/2002, 1762/2003 och 1775/2004 i den delen är ogiltiga.

Fastställelse av den genomsnittliga förlusten

68. Den tredje frågan i målet Jülich och den andra frågan i de förenade målen Saint Louis Sucre gäller i huvudsak huruvida artikel 15 i grundförordningen innebär ett krav på att vid beräkningen av den genomsnittliga förlusten per ton socker beakta all export, inklusive sådan för vilken exportbidrag inte

69. Som bekant är den totala förlusten, enligt artikel 15 i grundförordningen, som är bestämmande för produktionsavgiftens storlek, produkten av det överskott som kan exporteras och den genomsnittliga förlusten per ton. Den genomsnittliga förlusten per ton är skillnaden mellan det totala bidragsbeloppet och det totala avgiftsbeloppet delat med den totala kvantitet för vilken exportåtaganden gjorts det regleringsåret. I artikel 6.5 i tillämpningsförordningen definieras exportåtaganden som skall uppfyllas under det aktuella regleringsåret som, i huvudsak, allt socker som skall exporteras i bearbetat skick med exportbidrag⁴⁰ fastställda genom anbudsinfordran som öppnats för det regleringsåret eller på grundval av de exportlicenser som utfärdats under det regleringsåret och *all förutsebar export av socker i form av bearbetade produkter med exportbidrag fastställda för det ändamålet*⁴¹ under det regleringsåret, varvid sådana kvantiteter fördelas jämnt under regleringsåret.

40 — Se fotnot 15 ovan.

41 — Ibidem.

70. Sökandena och den franska regeringen har upprepat att vid beräkningen av den totala förlusten skall socker som inte föranlett någon förlust för gemenskapen undantas från det överskott som kan exporteras, som är den ena komponenten i den beräkningen. Om kommissionen utgår från detta är det logiskt att den undantar sådant socker även vid beräkningen av den genomsnittliga förlusten, som är den andra komponenten. Kommissionen gör för närvarande så. Denna fråga har ställts i andra hand, nämligen för det fall domstolen finner att allt socker som ingår i bearbetade exporterade produkter skall beaktas vid beräkningen av den totala förlusten. Om kommissionen, i det fallet, vid beräkningen av den genomsnittliga förlusten, inte även beaktar allt socker som ingår i bearbetade exporterade produkter, oberoende av om exportbidrag har utgått, kommer beräkningen att snedvridas eftersom den siffra avseende exporten som används vid beräkningen av det överskott som kan exporteras kommer att vara högre än den siffra som används vid beräkningen av den genomsnittliga förlusten. Detta skulle strida mot proportionalitetsprincipen, eftersom den genomsnittliga förlusten skulle ökas artificiellt och alltså inte spegla den faktiska genomsnittliga kostnaden för all export som beaktas vid beräkningen av den totala förlusten.

71. Den grekiska och den italienska regeringen har inte yttrat sig angående tolkningen av begreppet genomsnittlig förlust.

72. Den tyska regeringen har förklarat att om det överskott som kan exporteras fastställs med utgångspunkt från all export medan den

genomsnittliga förlusten endast beräknas med utgångspunkt från den export i fråga om vilken exportbidrag har utgått, kan det leda till att produktionsavgiften överskrider de faktiska förlusterna, vilket skulle strida mot självfinansieringsprincipen.

73. Kommissionen har påpekat att rådet uttryckligen använde uttrycket "exportåtaganden" och inte "exporterade kvantiteter" i artikel 15.1 d i grundförordningen. Begreppet åtaganden förutsätter att exporten stöds genom gemenskapsåtgärder, nämligen i förevarande fall exportbidrag. Eftersom syftet med beräkningen av den genomsnittliga förlusten dessutom är att fastställa kostnaden per enhet överskottssocker på marknaden, skall endast kvantiteter i fråga om vilka en verklig avyttringskostnad har förekommit beaktas vid fastställelsen av den kostnaden.

74. I artikel 15.1 d definieras den genomsnittliga förlusten eller intäkten som skillnaden mellan det totala bidragsbeloppet och det totala avgiftsbeloppet delat med den totala kvantitet för vilken exportåtaganden gjorts det aktuella regleringsåret. I praktiken leder den skillnaden normalt till en genomsnittlig förlust, eftersom

världsmarknadspriserna normalt är lägre än de subventionerade gemenskapspriserna. Den genomsnittliga förlusten multipliceras sedan med det överskott som kan exporteras och på så sätt får man fram en beräknad total förlust. Denna förlust delas i sin tur med den beräknade sockerproduktionen, och det på så sätt beräknade beloppet tas ut av producenterna i form av basproduktionsavgiften.

75. Jag har redan förklarat varför jag anser att man vid beräkningen av det överskott som kan exporteras endast skall beakta socker som ingår i bearbetade exporterade produkter, som har omfattats av exportbidrag. Om detta är fallet är det logiskt att den andra faktorn vid fastställelsen av den beräknade totala förlusten, nämligen den genomsnittliga förlusten, likaledes endast skall omfatta socker som ingår i bearbetade exporterade produkter när detta har omfattats av exportbidrag.

Förslag till avgörande

76. Av ovan angivna skäl anser jag således att de tolkningsfrågor som har ställts av Finanzgericht Düsseldorf i mål C-5/06 skall besvaras på följande sätt:

- Enligt artikel 15 i rådets förordning (EG) nr 1260/2001 av den 19 juni 2001 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker krävs att endast de kvantiteter socker, isoglukos och inulinsirap för vilka exportbidrag faktiskt har utgått beaktas vid fastställelsen av det överskott som kan exporteras.

- Artikel 6.4 i kommissionens förordning (EG) nr 314/2002 av den 20 februari 2002 om tillämpningsföreskrifter för kvotsystemet inom sektorn för socker, i

dess lydelse enligt kommissionens förordning nr 1140/2003 av den 27 juni 2003, är ogiltig i den del den inte speglar den tolkningen av artikel 15 i förordning nr 1260/2001.

- Kommissionens förordning (EG) nr 1775/2004 av den 14 oktober 2004 om fastställande av produktionsavgifter för socker under regleringsåret 2003/2004 är ogiltig i den del dessa produktionsavgifter fastställs på grundval av en felaktig tolkning av artikel 15 i förordning nr 1260/2001.

77. Av samma skäl anser jag att den första tolkningsfrågan från Tribunal de Grande Instance de Nanterre i de förenade målen C-23/06–C-36/06 skall besvaras på följande sätt:

- Artikel 6.4 i kommissionens förordning (EG) nr 314/2002 av den 20 februari 2002 om tillämpningsföreskrifter för kvotsystemet inom sektorn för socker, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 1140/2003 av den 27 juni 2003, samt kommissionens förordning (EG) nr 1837/2002 av den 15 oktober 2002 om fastställande av produktionsavgifterna och koefficienten för tilläggsavgiften för regleringsåret 2001/2002 inom sockersektorn, kommissionens förordning (EG) nr 1762/2003 av den 7 oktober 2003 om fastställande av produktionsavgifter för socker under regleringsåret 2002/2003 och kommissionens förordning (EG) nr 1775/2004 av den 14 oktober 2004 om fastställande av produktionsavgifter för socker under regleringsåret 2003/2004 är, mot bakgrund av artikel 15 i rådets förordning (EG) nr 1260/2001 av den 19 juni 2001 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker, ogiltiga i den del de, med avseende på beräkningen av produktionsavgiften, inte innehåller föreskrifter om att socker som ingår i bearbetade produkter som exporterats utan exportbidrag skall undantas från det ”överskott som kan exporteras”.

Bilaga

Förordning 1260/2001 (nedan kallad grundförordningen)

I här relevanta delar föreskrivs i artikel 15 i grundförordningen följande:

- ”1. Före utgången av varje regleringsår skall följande uppgifter fastställas:
- a) Beräknad produktion av A- och B-socker, A- och B-isoglukos och A- och B-inulinsirap under det aktuella regleringsåret.
 - b) Beräknad kvantitet socker, isoglukos och inulinsirap som avyttras för konsumtion inom gemenskapen under det aktuella regleringsåret.
 - c) Det överskott som kan exporteras, vilket erhålls genom att kvantiteten enligt a minskas med kvantiteten enligt b.
 - d) Beräknad genomsnittlig förlust eller intäkt per ton socker för de exportåtaganden som gjorts med avseende på det aktuella regleringsåret.

Den genomsnittliga förlusten eller intäkten skall vara lika med skillnaden mellan det totala bidragsbeloppet och det totala avgiftsbeloppet för den totala kvantitet för vilken exportåtaganden gjorts.

- e) En uppskattning av den totala förlusten eller den totala intäkten, vilken erhålls genom att det överskott som avses i c multipliceras med den genomsnittliga förlust eller intäkt som avses i d.

2. Före utgången av regleringsåret 2005/2006 och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 10.3–6 skall följande fastställas kumulativt för regleringsåren 2001/2002–2005/2006:

- a) Det överskott som kan exporteras, framräknat på grundval av den slutgiltiga produktionen av A- och B-socker, A- och B-isoglukos, A- och B-inulinsirap, å ena sidan, och den slutgiltiga kvantitet socker, isoglukos och inulinsirap som avsatts för förbrukning inom gemenskapen, å andra sidan.
- b) Den genomsnittliga förlust eller intäkt per ton socker som uppkommit vid fullgörandet av de totala exportåtagandena i fråga, beräknad i enlighet med bestämmelserna i punkt 1 d andra stycket.
- c) Den totala förlusten eller intäkten, beräknad genom att det överskott som avses i a multipliceras med den genomsnittliga förlusten eller intäkten enligt b.
- d) Totalsumman av de basproduktionsavgifter och B-avgifter som tagits ut.

Den beräknade totala förlusten eller intäkten enligt punkt 1 e skall justeras på grundval av skillnaden mellan de belopp som fastställts enligt c och d.

3. Om fastställelsen av de uppgifter som avses i punkt 1, efter justering i enlighet med punkt 2 ..., resulterar i en beräknad total förlust, skall denna förlust divideras med den beräknade produktionen av A- och B-socker, A- och B-isoglukos samt A- och B-inulinsirap under det aktuella regleringsåret. Ett belopp som motsvarar det tal som på så sätt räknas fram skall tas ut av de tillverkande företagen som en basproduktionsavgift på deras produktion av A- och B-socker, A- och B-isoglukos samt A- och B-inulinsirap.

Denna avgift skall emellertid inte överstiga

- när det gäller sockret i fråga, ett belopp som är lika med 2 % av interventionspriset för vitsocker,

- när det gäller inulinsirapen i fråga, uttryckt som socker/isoglukosekvivalent med tillämpning av koefficienten 1,9, det belopp som högst skall betalas för vitsocker, och

- när det gäller isoglukosen i fråga, den del av basproduktionsavgiften som skall betalas av sockertillverkarna.

4. Om den maximalt tillåtna basproduktionsavgiften inte helt täcker den sammanlagda förlust som avses i punkt 3 första stycket, skall restbeloppet divideras med den beräknade produktionen av B-socker, B-isoglukos och B-inulinsirap under det aktuella regleringsåret. Det belopp, som på så sätt räknas fram, skall tas ut av de tillverkande företagen som B-avgift på deras produktion av B-socker, B-isoglukos och B-inulinsirap.

Om inte annat följer av punkt 5 får denna avgift emellertid inte överstiga

- när det gäller B-socker, ett belopp som är lika med 30 % av interventionspriset för vitsocker,

- när det gäller B-inulinsirap, uttryckt som socker/isoglukosekvivalent genom tillämpning av koefficienten 1,9, det belopp som högst skall betalas för B-vitsocker, samt

- när det gäller B-isoglukos, den del av B-avgiften som skall betalas av sockertillverkarna.

5. Om det visar sig av de uppgifter som fastställts i enlighet med punkt 1, att den beräknade sammanlagda förlusten för det löpande regleringsåret, på grund av det tak som är satt i punkterna 3 och 4 för basproduktionsavgiften och B-avgiften sannolikt inte kommer att täckas av intäkterna från dessa avgifter, skall det maximala procenttal som anges i punkt 4 första strecksatsen justeras i nödvändig omfattning i syfte att täcka den sammanlagda förlusten, utan att dock tillåtas överstiga 37,5 %.

Det justerade maximala procenttalet för B-avgiften med avseende på det löpande regleringsåret skall fastställas före den 15 september samma regleringsår. Minimipriset för B-sockerbetor enligt artikel 4.1 b skall ändras i enlighet med detta.

6. Förluster, som uppstår genom att det beviljas produktionsbidrag enligt artikel 7.3, skall räknas in i den sammanlagda förlust som avses i punkt 1 e.

7. De avgifter som avses i denna artikel skall tas ut av medlemsstaterna.

8. Tillämpningsföreskrifter till denna artikel skall utfärdas i enlighet med förfarandet i artikel 42.2 och skall särskilt avse

— de avgiftsbelopp som skall tas ut,

— justeringen av det maximala procenttalet för B-avgiften,

— det justerade minimipriset för B-betor som svarar mot det justerade maximala procenttalet för B-avgiften.”

Förordning nr 314/2002 (nedan kallad tillämpningsförordningen)

I artikel 6.4 och 6.5 i tillämpningsförordningen i ändrad lydelse föreskrivs följande:

”4. Den kvantitet som saluförs för konsumtion inom gemenskapen, vilket skall konstateras med tillämpning av artikel 15.1 b och 15.2 a i förordning (EG) nr 1260/2001, skall fastställas på grundval av de sammanlagda kvantiteterna uttryckta i vitsocker av det socker och den sirap som avses i artikel 1.1 a, b, c och d, av isoglukos och av inulinsirap

- a) i lager vid regleringsårets början,
- b) producera[de] inom A- och B-kvoterna,
- c) importera[de] i obearbetat skick,
- d) som ingår i bearbetade importerade produkter.

Från den summa som avse[s] i första stycket⁴² skall dras av de kvantiteter uttryckta i vitsocker, av socker, isoglukos och inulinsirap

- a) exportera[de] i obearbetat skick,

42 — Den här fotnoten är inte relevant för den svenska versionen.

- b) som ingår i bearbetade exporterade produkter,

- c) i lager vid slutet av regleringsåret,

- d) som har givit rätt till det produktionsbidrag som avses i artikel 7.3 i förordning (EG) nr 1260/2001.⁴³

Uppgifter om de kvantiteter som avses i c och d första stycke[t] samt i a och b andra stycket skall hämtas från Eurostats databaser och skall i brist på fullständiga data för ett regleringsår avse de senast tillgängliga tolv månaderna. Kvantiteter inom ramen för systemet med aktiv förädling skall inte räknas in.

I c första stycket och a andra stycket skall de kvantiteter ingå som importeras till Kanarieöarna[,] Madeira [och Azorerna] enligt artikel 1.1a i förordning (EEG) nr 2670/81.

De kvantiteter socker, isoglukos och inulinsirap som ingår i de produkter som avses i d första stycket och b andra stycket skall beräknas på grundval av de genomsnittliga sockerhalter som fastställts för produkterna i fråga samt uppgifter från Eurostat.

43 — I artikel 7.3 behandlas socker som används i den kemiska industrin.

De kvantiteter som avses i a andra stycket skall inte omfatta C-socker, C-isoglukos, C-inulinsirap eller livsmedelsbistånd.

5. Följande skall, i den mening som avses i artikel 15.1 d i förordning (EG) nr 1260/2001, betraktas som exportåtaganden som skall uppfyllas under det aktuella regleringsåret:

- a) Alla de kvantiteter socker som skall exporteras i obearbetat skick med exportavgifter eller exportbidrag fastställda genom anbudsinfördan som öppnats för det regleringsåret.

- b) Alla de kvantiteter socker, isoglukos och inulinsirap som skall exporteras i obearbetat skick med exportbidrag eller exportavgifter fastställda periodiskt på grundval av de exportlicenser som utfärdats under det regleringsåret.

- c) All förutsebar export av socker, isoglukos och inulinsirap i form av bearbetade produkter med exportbidrag eller exportavgifter fastställda för det ändamålet under det regleringsåret, varvid sådana kvantiteter fördelas jämnt under regleringsåret.

För beräkning av den genomsnittliga förlust som avses i artikel 15.1 d i förordning (EG) nr 1260/2001 skall hänsyn också tas till produktionsbidragen för de kvantiteter basprodukter uttryckt i vitsocker för vilka licenser för de produktionsbidrag som avses i artikel 7.3 i den förordningen har utfärdats under det aktuella regleringsåret.”